

Uittreksel uit de minuten berustende ter griffie van het Hof van beroep te Gent.
Het Hof van beroep te Gent, 10e kamer, rechtdoende in correctionele zaken heeft het volgend arrest geveld :

Nr. 842/02
VAN HET PARKET

Nr. 93894
VAN HET ARREST

not. 66.71.9163/95/7 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. , hoveniersarbeider,
geboren , wonende te

2.Nr. , bediende,
geboren , wonende te

Beklaagd van : te :

De eerste en de tweede:

Door de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd, of aan de uitvoering te hebben medegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van Strafwetboek:

A. Bij inbreuk op art. 44 §1-1°, 64 en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en vanaf 25.3.1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1,1°, 66 en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

1. namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) in casu :

a) het verharden van een weide met steenpuin over een oppervlakte van 250 à 300 m² (met minstens vier camions van 20 ton alsook 20 ton staalslakken) :

op niet nader te bepalen data in de periode van 2.12.1995 tot en met 19.12.1995;

b) en de sub 1a) beschreven toestand in stand te hebben gehouden :
vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 2.12.1995 tot en met 19.12.1995, tot en met de dag der dagvaarding;

2. de voorwaarden, gesteld in het advies van de gemachtigde ambtenaar, waarvan het beschikkend gedeelte in de schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te dd. 18 december 1995 werd overgenomen, niet in acht te hebben genomen, door :

a) door een schuilhok te bouwen met een oppervlakte van 40 m³ terwijl de vergunning er slechts één toestond van 15 m³ :

op niet nader te bepalen data in de periode van 1 maart 1996 tot en met 2 april 1996;

b) en de sub 2a) beschreven toestand in stand te hebben gehouden :

vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 maart 1996 tot en met 2 april 1996, tot en met de dag der dagvaarding,

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde (ligging-gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming)

aard en oppervlakte : weiland 64a 30ca

wijk en nummer van het kadaster :

kadastrale

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

, hoveniersarbeider, geboren

, wonende te

, en van

bediende, geboren

-

B. Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 15 tot 32, 37, 54, 56.1 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, spijs het verbod afvalstoffen achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk steenpuin (minstens 4 x 20 ton) en staalslakken (minstens 20 ton) :

vanaf 2 december 1995 tot en met de dag der dagvaarding

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 24 juni 2002, 19^e kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de beide beklaagden ieder tot een geldboete van 250 frank, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen verhoogd [= x 200], telkens € 1.239,47 bedragende.

Veroordeelt de beide beklaagden solidair tot de gerechtskosten deze begroot op € 152,48.

Legt bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding op van € 25;
(K.B. 11.12.'01 tot wijz. K.B.23.12.'93 -W. 28.07.'92)

Beveelt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur de plaats in de vorige staat te herstellen binnen een termijn van ZES MAAND vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden;

Beveelt voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen de gestelde termijn, dat de stedenbouwkundig inspecteur en het College van Burgemeester en Schepenen in de uitvoering ervan van rechtswege kunnen voorzien, overeenkomstig art. 153 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert, gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats;

Zegt dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Zegt voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur door beklaagden in solidum een dwangsom zal worden verbeurd van € 49,58 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Beveelt overeenkomstig artikel 59 van het decreet van 2 juli 1981 op de afvalstoffen de verwijdering van het in strijd met dit decreet gestorte steenpuin en de staalslakken en dit binnen een termijn van zes maand op kosten van de veroordeelden;

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, met 40 opdecimen verhoogd, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de beide beklaagden ieder eenmaal deze som;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboeten zullen kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 75 dagen voor elke boete van 250 fr;

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 26 juni 2002 door de beide beklaagden tegen alle schikkingen;
- 26 juni 2002 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden;

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan door mr.
loco mr. : beiden advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van Advocaat-generaal.

de herstellvorderende overheid, de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, in
haar eisen bij monde van mr. _____ loco mr. _____, beiden
advocaat aan de balie te _____

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.
2. De kwalificatie van de te last gelegde feiten dient als volgt te worden verbeterd:

"Door de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd, of aan de uitvoering te hebben medegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van Strafwetboek:

te).

A. Bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot en met 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en

uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings - of onderhoudswerken uitgezonderd, in casu:

1.a. het aanbrengen van een verharding met steenpuin en staalslakken op een weide over een oppervlakte van 250 à 300 m²,

op niet nader te bepalen data in de periode van 2 december 1995 tot en met 19 december 1995

1.b. het instandhouden van de onder A.1.a beschreven toestand,

vanaf voormelde niet nader te bepalen data in de periode van 2 december 1995 tot en met 19 december 1995 tot en met 21 oktober 1998,

2.a. het bouwen van een werkplaats met een oppervlakte van 40m²,

op niet nader te bepalen data in de periode van 1 maart 1996 tot en met 2 april 1996,

2.b. het instandhouden van de onder A.2.a beschreven toestand,

vanaf voormelde niet nader te bepalen data in de periode van 1 maart 1996 tot en met 2 april 1996 tot en met 21 oktober 1998,

B. Bij inbreuk op art.12, strafbaar gesteld door de artikelen 56.1 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, spijs het verbod afvalstoffen achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk het verwijderen van 80 ton steenpuin en 20 ton staalslakken,

vanaf 2 december 1995 tot en met 21 oktober 1998".

Van deze verbetering werd aan de beklaagden kennis gegeven.

De aldus verbeterde telastleggingen hebben elk betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

3. Aan de beklaagden werdesignaleerd dat de sub A te last gelegde feiten vanaf 1 mei 2000 een inbreuk uitmaken op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30.9.1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29.1.2004), hierna DRO genoemd.

Wel is het zo dat het artikel 146, 3° lid van het DRO een strafuitsluitingsgrond invoert voor het misdrijf van instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste

lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Ingevolge art.2 lid 2 Sw. wordt een nieuwe wet die een strafuitsluitingsgrond invoert met terugwerkende kracht toegepast, voorzover deze wet niet het onbetwistbaar oogmerk heeft die strafuitsluitingsgrond niet te zien toepassen op de onder de oude wet gepleegde misdrijven. Dit oogmerk blijkt ter zake noch uit de tekst van de wet, noch uit het stelsel van de wet. Uit het tot stand gebrachte handhavingsbeleid volgt integendeel dat het inzicht van de decreetgever omtrent de strafwaardigheid van het feit is gewijzigd.

Dit impliceert dat de strafsanctie voor het sub A.1.b en A.2.b te last gelegde instandhouden niet geldt voorzover de in de telastlegging genoemde handelingen en werken niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

4.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.1.a, A.1.b, A.2.a, A.2.b en B, zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, lastens de beide beklaagden bewezen.

4.2. De telastlegging A.1.b betreft het instandhouden van een zonder de vereiste vergunning aangebrachte verharding met grote hoeveelheden niet gebroken steenpuin en staalslakken over een vrij grote oppervlakte van een perceel grond eerder als weide gebruikt, dienstig voor het af- en aanrijden van vrachtwagens en werktuigen in agraris gebied, los van elke agrarische of para-agrarische bedrijvigheid. Het tot stand brengen van deze verharding vormt een ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het gewestplan, zodat de strafsanctie wel degelijk geldt.

De telastlegging A.2.b betreft het instandhouden van een zonder de vereiste vergunning gebouwde loods/werkplaats, door het Openbaar Ministerie met overname van de misleidend bedoelde term gebruikt door de beklaagden "schuilhok" genaamd, met een oppervlakte van 40 m², gebruikt inzonderheid voor het stallen van bedrijfsmateriaal voor een niet agrarisch of para-agrarisch bedrijf op de vroegere weide volgens het gewestplan gelegen in agrarisch gebied. Ook het bouwen van deze constructie vormt een ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het gewestplan, zodat de strafsanctie wel degelijk geldt.

In beide gevallen gaat het blijken de gegevens van het dossier waaruit blijkt dat de constructies werden opgericht op een weide onmiddellijk palend aan een reeks landelijke woningen en minstens een buur daadwerkelijk klacht neerlegde, overigens ook om werken die onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakten voor de omwonenden.

5. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beide beklaagden de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken voor ieder van hen slechts één misdrijf uit, waarop één straf dient te worden toegepast, de zwaarste, zijnde deze bepaald voor het misdrijf omschreven in de telastlegging B.

De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en lange tijd, meer bepaald in de periodes vermeld in de bewezen verklaarde telastleggingen A.1.b, A.2.b en B, halsstarrig in stand gehouden. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening en de voorkoming en het goed beheer van afvalstoffen beogen hebben zij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang, zonder hierbij oog te hebben voor de hinder veroorzaakt voor de omwonenden en de schade die zij door het verwijderen van afvalstoffen veroorzaakten voor de natuur.

Slechts een omvangrijker geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom voor hen beiden een passende bestraffing.

Nu de beklaagden na het bestreden vonnis zijn overgegaan tot het verwijderen van de wederrechtelijke constructies, hetgeen ook de verwijdering van het terrein van de afvalstoffen omvatte kan uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest worden verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald. De beklaagden verkeren in de voorwaarden hiertoe nu de straf op te leggen aan de beklaagden de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, zij tot op heden nog niet werden veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het Hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, de beklaagden zich in de toekomst niet meer aan een dergelijk misdrijf zullen schuldig maken.

Het Hof houdt rekening met het feit dat de beklaagden het misdrijf pleegden na 1 januari 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 februari 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus

1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 55, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

6. De gemachtigde ambtenaar vordert in zijn brief van 19 februari 1997 met bijlagen (stukken 10 en 11) het herstel van de plaats in de vorige toestand krachtens art.65 § 1.a van de Stedenbouwwet van 29 maart 1962. Voor de eerste rechter werd zijn vordering voortgezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur krachtens de art.149 § 1 en 198 DRO; hij trad hiertoe op als eiser tot herstel.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur bevestigt dat het herstel in de vorige toestand werd uitgevoerd, zodat zijn vordering tot herstel zonder voorwerp is geworden. Dit is meteen ook zo voor zijn vordering tot verbeurte van een dwangsom. Er dient in deze omstandigheden ook geen toepassing meer te worden gemaakt van art. 59 van het Afvalstoffendecreet.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de niet-strijdige wetsbepalingen aangehaald door de eerste rechter en gelet op de artikelen hiervoor aangehaald alsook op de artikelen, 100 Strafwetboek, 190, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering, 1,8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende het uitstel, zoals gewijzigd tot op heden, 24 van de wet van 15 juni 1935, 36 van de wet van 7 februari 2003, 23 van het KB van 19 december 2003,

beslissend met eenparige stemmen,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over oordelend:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor onder 2 vermeld,

veroordeelt de beklaagden ieder voor de telastleggingen A.1.a, A.1.b, A.2.a, A.2.b en B samen tot een geldboete van (600 vermeerderd met 1990 opdecimes en gedeeld door 40,3399 =) € 2 974,72 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar, evenwel uitsluitend voor de helft van de geldboete en van de vervangende gevangenisstraf waartoe elke beklaagde wordt veroordeeld,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verklaart de herstellvordering en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zonder voorwerp en zegt dat deze de in beide aanleggen aan zijn zijde gevallen kosten dient te dragen,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, bepaald op € 159,74 in eerste aanleg en op € 77,52 in beroep.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 30 april 2004.

Aanwezig : , raadsheer, wn. kamervoorzitter;

, raadsheer;
, raadsheer,

; Advocaat-generaal,

, griffier,

Goedgekeurd doorhaling van c nietige lijn(en) en c nietige woord(en).